

den overhovedet skal faae nogen Betydning omkring i Landet. Dette er det Ene, og Konsekventen deraf er, hvad ogsaa den hvitærede Finantsminister ganste rigtig anerkjendte, at der maa gives Udgang for Alle; Staten kan ikke indlade sig paa at drage Grændser, det maa jeg give den hvitærede Finantsminister Ret i, alle de mangfoldige Hensyn og Skjøn, der ere at tage, maa Staten staa ganste udenfor. Skal Sagen være i Statens Haand, maa det være frit og aabent for alle Statsborgere. Noget Andet vil den hele Sag være i de snævre Kredse; i de mindre Understøttelses-kasser og kommunale Kasser; der veed vi, at man Mænd mellem Mænd kan afgjøre Grændsen for Understøttelsen med den allerstørste Lethed, uden at det vil komme til at krænke Noget, det kjende vi Alle af den Virksomhed, der udfoldes af „de Fattiges Kasse“, men komme vi udenfor disse snævre Grændser, gjælder det, at da maa alle Grændser falde, da maa Alle være med, men da ere vi ogsaa ganste udenfor Grundlovens § 84, som er den Bestemmelse i Grundloven, hvorpaa hele Virksomheden skal bygges, thi Grundlovens § 84 taler jo kun om, at den, der ikke kan forjerge sig og Sine, har Krav paa at faa Understøttelse af Statskassen. Men idet altsaa Udgangen er bleven aabnet for Alle, er det, at man kommer til, og med Nødvendighed maa komme til, at se den Fare, som ligger i hele dette Princip, thi det er jo klart nok, at de Halvgrændser, som den hvitærede Finantsminister opstiller, idet han mener, at der skal være tilstrækkelig Garanti i, at den Livrente, der kan opnaas, ikke maa overstige 200 eller 300 Kr., ere fuldstændig uholdbare. Hvor Grændsen skal sættes, kan og maa kun hvile paa et Skjøn, det er jo givet, og det har jeg hørt kraftigt nok under Forhandlingerne her i Salen, at den satte er utilstrækkelig, at Grændsen maa høiere op; 200 Kr. er ikke nok til en Familie at leve af. Disse Talgrændser ere altsaa uholdbare. Hvor er da det Punkt, hvor der kan stilles en antagelig Grændse op? Der findes intet! Vi ere her inde paa det rent Løse, og jeg skal gjøre opmærksom paa, at det er dette, der er den nye Tanke i Regjeringens Forslag, thi den Tanke, at Staten skal komme den Trængende til Hjælp, er en gammel Tanke. Det er baade en grundlovsmæssig Tanke og en Tanke, som har fundet sit Udtryk i de Forslag, som fra Venstres Side have været fremlagte. Dette er det Gamle, men hvad der er Nyt, er, at det skal være Staten, som tager Sagen i sin Haand, og at det skal være en Anvisning til Uddeling

iblandt Alle. Jeg kjender intet Sted i intet Land og til ingen Tid, hvor en Finantsminister har fremsat et Forslag som dette. Men jeg vender tilbage til det Virkelige og her Joreliggende. Her er Tale om en Tanke, et Program, og man har sagt, at Regjeringens Venner love sig Meget af dette Program. Det er blevet sagt, at det er et meget fint politisk Skaktræk, som herved er udført. Ja, jeg vil dertil sige, at det er tvivlsomt, om man har Ret, og om man vil faae Ret deri. Jeg har hidtil opfattet den nuværende Regjering's Styrke som hvilende paa dens absolute Ubevægelighed. Den har havt flere Chancer for med nogen Bevægelighed at kunne udrette Noget i sin Tid, men den har ikke benyttet disse Chancer, aldeles ikke. Dens Virksomhed har derfor i det Væsentlige været frugtesløs, men jeg vil dog tillige sige, at de enkelte Gange denne Regjering har indladt sig paa det, som kan betegnes som sin Politikk, har den været absolut ubelig. Jeg skal ikke nævne Exempler, men for saa vidt dette Lovforslag skal gaa ind under den samme Kategori, er jeg ogsaa overbevist om, at dets Udbytte vil blive det samme. Den hvitærede Conseilspræsident aabnede sin Tale idag med en storpolitisk Udtalelse. Der klang som en Kamplur igjennem Ordene, og det bringer mig til at bestyrkes i den Opfattelse, at vi ogsaa her staa overfor en Sag, hvor vi kan se et Gjenstik af den store Rigskantslers Politik overført paa vore Forhold. Vi have havt forskjellige Exempler paa en lignende Optræden fra den hvitærede Conseilspræsidents Side, baade overfor den store finantsielle Konflikt i sin Tid og i det Hele med Hensyn til den afgjorte Bestemthed, hvormed den hvitærede Finantsminister tror, at Enkeltmands Villie kan sættes op imod hele Samfundets Udsvikling. Dette minder mig om en Episode fra Aaret 1809, som fortællles fra Stockholms Slot. Det var under den finste Krig, da Sverig var ført til Afgrundens Rand. Da samlede Gustav den 4de Adolph sine Mænd om sig, og han lod sig isøre Karl den 12tes Handsker og Sværd, og saa vandrede han frem og tilbage op og ned ad Raadsalens Gulv, og da han havde gjort dette, bad han de For samlede om at bringe Bud til Sverigs Hær om, at nu var dette fket. Det hjalp imidlertid ikke. Det forekommer mig, at den hvitærede Conseilspræsident ligeledes har en umiskjendelig Tilbøielighed til at isøre sig Stor-kantslerpolitikkens Handsker og Sværd, men jeg maa rigtignok sige til, at hvad der savnes, er den rigtætte Arm. Den hvitærede Conseilspræsident maa erindre, at Betingelserne